

Soluciones?

LLUÍS BADIA
Advocat

Moltes són les propostes de solució a la problemàtica que ens envolta, des d'afamats catedràtics fins a reconeguts analistes, per no fer esment dels que tenen vocació d'endevids que també donen la seva recepta a l'hora de buscar alternatives de futur viables.

Malauradament, la realitat és que fins ara el que realment tenim és l'anàlisi de per què hem arribat a la situació actual, amb responsables concrets i sobretot amb actuacions fora de tota lògica i sentit comú, que malgrat tot eren acceptades com normals per la gran majoria.

És evident que l'alternativa per buscar un nou camí que ens permeti tornar a un model, ara en precari, superat, és complicat però el que és indiscutible és que qualsevol alternativa s'ha de fomentar en el convenciment que som en un món global on quasi tothom anhela tenir el sistema de vida que ha conquerit el que es coneix com primer món, obviant moltes evidències de precarietat de tercers que fan difícil la pròpia existència d'un primer nivell de vida en funció de la pròpia supervivèn-

cia d'altres situacions molt negatives per altres.

Centrar-nos en el marc europeu més proper, és evident que s'han produït un cúmul d'errors, uns induïts i d'altres conseqüència de la pròpia dinàmica d'equilibri de poder, però el que és evident és que continuar per la senda on som establerts és inviable, per molts ciutadans que fins fa poc miraven el seu futur amb optimisme i ara es veuen ubicats en un «carreró sense sortida» possible.

Al meu entendre la situació comporta, a més, una multiplicitat d'alternatives relligades entre si, però el que no ofereix dubte és la impossibilitat de mantenir

El que realment tenim és l'anàlisi de per què hem arribat a la situació actual

una línia de creixement econòmic, i conseqüentment de creació de llocs de treball i benestar, fonamentada en el «crèdit» que es rep de tercers que, d'una manera acaparadora, cada cop volen més interessos pels seus diners; per tant, una de les moltes opcions a emprar es fonamenta a tenir un «control sobre els interessos que hem de pagar pels préstecs» que es van renovant.

Arribant a la situació financera, que

sembla que tot ho condiciona, hauríem d'incidir de manera urgent sobre un mínim control dels tipus d'interès en funció de la nostra capacitat de retorn, però també amb l'amenaça, si cal, de plantejar una fallida amb totes les conseqüències. És evident que tots els governs volen «fugir de l'intervencionisme» de tercers, però per fer-ho, crec imprescindible, dissenyar una via que ens permeti fer front al que paguem als nostres creditors, des d'unes possibilitats objectives.

És clar que la meua solució és difícil i complicada, i comporta tot un disseny estratègic front els nostres «prestamistes», però també crec que no fer-ho i

És evident que tots els governs volen «fugir de l'intervencionisme»

limitar-nos al que «mani el mercat» permanentment, és un risc que ens porta a un precipici molt pitjor que la rebutjada «intervenció».

Esperem que els nostres representants siguin conscients de tot això i no renunciïn a liderar vies com l'esmentada a l'hora de plantejar noves negociacions que cada cop entenc més urgents, si volem conservar quelcom del que s'ha conquerit els darrers 40 anys.